

Virkeligheden ikke noget Overskud af Statsbanerne for nærværende Tid. Det skal jeg imidlertid ikke opholde mig nærmere ved, men der er en meget udbredt Mening i Befolkningen om, at Statsbanernes Administration er for dyr, og at hvor nøjagtig og ærlig og hæderlig der end arbejdes af Statsbanerne, fører det System, som følges, til Udgifter, som kunde være sparede. Udgifter af ret stort Omfang. De ærede Medlemmer ville jo straks se, at hvis Statsbanerne havde en Indtægt paa 44 Millioner og en Udgift paa 44 Millioner eller lad os sige 42 Millioner, og man saa blot af de 42 Millioner kunde spare en 3—4 Millioner, saa vilde man allerede have en passende Forrentning. Ved en passende Forrentning forstaaer jeg 3 pCt. for Statskassen, thi man har aldrig fordret fuld Forrentning af Statsbanerne, der jo have en Kulturmission foruden den trafikale, og man kan ikke forlange fuld Rente af et saadant Aktiv, som har andre Opgaver end at bringe Penge ind. Vi maatte være tilfredse, naar vi blot kunde faa en 3—4 Millioner Kr. mere, end vi nu have, hvis man blot kunde spare en 3—4 Millioner paa de 42 Millioner, som ere Statsbanernes officielle Driftsudgifter, om jeg saa maa sige — og der er en udbredt Mening om, at det kunde gøres. At gaa i Detailler her er der ikke Tale om. Det varer vel ikke saa længe, inden vi ogsaa faa Loven om Statsbanernes Takstforhøjelse til Behandling her i denne Sal, og saa vil der for dem, der forstaa det eller mene at forstaa det, blive Lejlighed til at komme ind paa Detailler med Hensyn til de danske Statsbaners Administration. Jeg skal derfor ikke opholde mig derved i Dag, men kun nævne, at der er ca. 14000 Funktionærer ved de danske Statsbaner paa 2000 Kilometer Jernbane, det vil sige for hver enkelt Jernbanemil omkring 50 Funktionærer, Bestillingsmænd og Arbejdere. Det forekommer mig at være Tal, som umiddelbart kalde ens kritiske Evne til Live. Og naar det samtidig hvert Aar viser sig, at disse Udgifter stige, er der vist god Grund for den højtærede Trafikminister, hvis varme Interesse for disse Forhold er vel kendt, til at tage denne Sag op til den alvorlige Undersøgelse, som den bør gøres til Genstand for under Hensyn til, hvad det vil sige for vore Finanser, hvis vi af dette Aktiv kunde faa blot 3—4 Millioner Kr. mere, end vi have i Øjeblikket. Jeg henleder derfor den højtærede Trafikministers Opmærksomhed derpaa og er vis paa, at han nærer det samme varme Ønske som jeg.

Men hvad enten man taler om Finanslovens § 26 og andre Paragraffer eller om en mulig Forøgelse af Statsbanernes Overskud, bliver der i alt Fald kun Tale om Indtægtsforøgelser og Besparelser paa længere Sigt. Det er ikke Poster, som vi kunne tage med i vor Beregning for nærværende Tid til at formindske det efter min Mening uundgaaelige normale aarlige Underskud paa Finansloven, som mindst maa sættes til 20—25 Mill. Kr. Det har jo stor Betydning, om man faar dette udlignet lidt snart, eller om man skal vente en Aarrække; hvert Aar, der gaar, vil være ensbetydende med omtrent 1½ Mill. Kr. større Byrde for Fremtiden, om jeg saa maa sige, for alle senere Slægter, idet det er Renten af den aarlige Underbalance, som vi dække enten ved Laan eller ved indtægtgivende Statsaktiver.

Nu er det naturligvis ikke Rigsdagens og særlig ikke Landstingets Opgave at paavise overfor Regeringen, hvilke nye Byrder den Stilling, som jeg har skildret her, byder at foreslaa lagt paa Befolkningen, men det er Rigsdagens Sag at drøfte og veje de Forslag, Regeringen maatte fremsætte for den. Paa den anden Side maa det vel betegnes som et rimeligt Forlangende, at den højtærede Finansminister ligesom andre Finansministre omkring i Verden angiver den Vej, han agter at gaa, naar Talen er om nye Skatter, som svare til mindst 20 pCt. af Landets samlede ordinære Indtægt. Nu kan man ganske vist ikke paa een Gang her i Landet udskrive 20 Mill. Kr. mere i Skat, men naar der fremsættes Skatteforslag, som ikke pege i nogen som helst Retning i Henseende til det Princip, som man agter at følge, og man saa ledsager deres Fremsættelse med Udtalelser om, at der følger mere, ja, nødvendigvis meget mere bag efter, saa synes jeg dog, vi maa have Lov at faa oplyst, hvad det er, som skal følge bagefter. Det er nu omtrent 8 Maaneder siden, den højtærede Finansminister tiltraadte sit ansvarsfulde Embede. Selv om den højtærede Minister ikke selv havde betonet det gentagne Gange, forstaa vi alle, at det var en Uriaspost, han stillede sig paa, at det var en Post, som den forrige Finansminister maatte være overordentlig glad ved at kunne forlade, da Omstændighederne nu krævede det. Men vi fandt det ikke blot naturligt, at den nuværende højtærede Finansminister traadte til, fordi han er en saa indsigtfuld og kundskabsrig Mand, men ogsaa, fordi det netop var hans Deltagelse i den indirekte Be-